

415
мол

- Да избягаме! - повтори тя. - Далеч... Константиновград...

Той поклати глава.

- Не.

- Не?!... - тя слушаше поразена и не можеше да разбере.

Той отказваше. Той не искаше да избяга! Безумен ли беше?

Защо?

- Защо? - попита тя.

Той я изгледа и дигна рамене. След това отиде бавно към ложето си, седна и закри лице с ръцете си. Тя потрепера от студенината на взора му. И изведнъж разбра. Той не я обичаше. Презираше я. Мразеше я... Той обичаше само мъртвата, която спеше вечен сън сред мраморите на Света София.

Мургавото ѝ лице посивя. Светкавици се начупиха в очите ѝ. Бесен гняв, срам и унижение я опариха като огън. Тя, която бе смирила гордостта си, която сама бе дошла при него, покорна, влюбена, тя, която заради него бе станала изменница и бе сложила живота си на смъртна опасност, тя, която желаше само доброто му, само щастieto му, тя - да бъде позорно отритната!

- Защо, защо? - попълна тя все още замаяна и недоумяваща.

- Защо? Бодуене... Какво съм ти сторила? Не ми ли вярваш? Кажи! Безумно е това, което вършиш! Опомни се! - тя отново отиде при него, наведе се над главата му, погали косата му. - Боиш ли се? От измама ли се страхуваш? Нима не виждаш, че те обичам? Само тебе и никого друго не съм обичала... Какво? - тя се дръпна назад и го загледа със широко отворени очи.

Императорът бе станал и се бе отправил към вратата. Застана до нея и я посочи с пръст.

- Стига! Казах ви. Един рицар не може да се ожени за една жена, която предава мъжа си, която тайно от него прави заговор с враговете му. - Той сложи ръка на гърдите си. - Кълна ви се в Света